

Otevírání cest 2007

aneb

...předjarní probuzení...

Otevírání cest 2007

16. - 18.3.

A je to tu zase. Rok 2007 sice podle kalendáře začal již před dvěma a půl měsíci, pro nás ale začíná vlastně až nyní. Výpravou Otevírání cest s letopočtem 2007.

Tento rok je Otevírání mimořádné. Je totiž plánováno jako normální výprava, tedy na celý víkend, od pátku do neděle. Vymyslelo se to ještě v zimě a letošní neuvěřitelně teplé počasí to jen schválilo.

Pojede také celkem velká grupa včetně jednoho nováčka. Mária jsme ještě neviděli, tak jsme zvědaví.

A k perličkám bych měl ještě přidat to, že Plašan plánuje absolvovat celou výpravu, což se snad ještě nestalo. Jo a já nepojedu na svém novém výpravním kole, ale na kole civilním. To je ale na dlouhé povídání... Vkt.

Sice nevím, proč to má být perlička, ale budíž. Hlavně je to však zapříčiněné tím, že hokejová sezóna končí a fotbalová ještě nezačala. A taky proto, že s námi pojede Jana alias Janka. Plš.

Co tomu předcházelo?

Jako každý rok těžká hekticita. Jako již tradičně se přes zimu všichni na všechno vykašlali, takže opravy, úpravy, vyzbrojení a přestrojení se dělaly poslední dny před odjezdem. Výjimku tvoří dva víkendy urputného hákování, kdy se šily bágly pro Plašana a Michala. Jinak ticho a tma po pěšině. Nejhůř to překombinoval Viktor. Zatoužil po novém kole. Potud v pořádku. Začal nakupovat a začali jsme kompletovat. Zatím pořád dobrý. Dostal novou palubu vzor 2007. Ještě pořád nic mimořádného. Ale teď to přijde. Standardně necháváme vyplétat kola dráty o průměru 2,3 mm ve vezi nerez, v barvě chrom na lesklo. Jenomže Viktor v touze po originalitě trval na tom, že všechny parametry budou shodné. Všechny až na jeden. A to na barvu. Chce černěné eloxováním. Nějak se mi to nezdá. Ale když to někde nabízejí, tak to nejspíš umějí. Kolo je těsně před dostrojením. V pondělí před odjezdem chybí nosič, který nám týž den svařil Dan. Dále chybí upevnit kabelový svazek. Otázka jedné hodiny. Montáž zadního a výměna předního blatníku. Ať nežeru 90 minut. Úprava světelné rampy, asi tak hodina. Seřízení brzd, 30minut. Seřízení řazení, dalších 30 minut. Doladění elektovýzbroje, tak maximálně hodinu. Cirka sumárum je to do pátku stihnutelné. Na úterý je objednaný Plašan na natírání a opravy nátěrů. Pracuje na tom až do pozdních hodin dne úterý. No a právě ve večerních hodinách přišla SMS od Viktora, že kola nebudou. Že se dlouho čekalo na dráty a teď se ukázalo, že jsou dlouhé a tudíž nepoužitelné. Při analýze chyby vyšlo najevo, že byl chybně zadán jeden z údajů o průměru ráfků a náboje. No a to je ten důvod, proč dávám našim oblíbenčům na Horově náměstí zadání stylem: tady máte nábu, tady ráfek, dráty dodáte vy, takové ty stejné, jako vždycky. A je to. Oni už vědí. No a je jasné, že Tomahawk – Viktorovo nové kolo nevyjede. Na čempak pojede Viktor? Řešení tu je. Má ještě „civilní“ kolo. Ale i to má vadu. Má poškozené zadní kolo. Řešení je celkem elegantní. Půjčí si zadní kolo od Tatranky z jejího „civilního“ kola. A tak udělali. Viktor přivezl civilní hybrid na Vinohrady a ukázalo se, že má jen středový stojan. To je ten co se montuje za šlapací střed. Má vadu. Naložené kolo neudrží. V pátek těsně před odjezdem jsme ve vyřazenostech našli zadní stojan – ten správný - a jali se ho nutit, aby fungoval na Viktorově kole. Je pár minut před srazem a zdá se, že všechno běží jak má. Do okamžiku než dorazila tato SMS: odjezd hrave stíham. Vezu konev a lemony. Ale ma to hacek :-/ je mi soufl, nejedu. Sorry... Trn.

Tak to jsem opravdu potřeboval! Je sice hezké, že přiveze citrony, které budeme potřebovat do Tomášova Grogu, a kovici, která bude potřeba na vaření vody na snídani a pak právě na ten grog, ale Tatranka sama nejede. To mě moc mrzí. Takový pilíř společnosti... a co je nejhorší, přijela opravdu včas. Na rozdíl od jindy. Předala mi věci a nabídla Viktorovi, že mu půjčí Kostku. Že to nedává smysl? No, je to tak, že Kostka za poměrně dramatických okolností změnila majitele z Viktora na Tatranku. A tím je jasné, jak může Tatranka nabídnout Kostku k zapůjčení. Viktor rád souhlasil. Akorát na ní sedí jak vosa na bombónu, protože Kostka, vzhledem k Tatrančině nadmořské výšce prodělala několik mechanických změn. Takže Viktorovo „civilní“ kolo zůstane pěkně v teple zde. A tím nastal fofr. Viktor musí přebalit ze zapůjčených bágů do standardních a připravit Kostku k jízdě. Ale protože je velmi šikovný, podařilo se mu to v rekordně krátké době. A můžeme vyjet. Jenom mě zlobí, že jsem se zase honil zbytečně!

Dig.

Pátek 16.3.

Sraz je v pátek odpoledne, odjezd je plánován na 18:30. Z Vinohrad nakonec měla odjet jen menšina, protože Tomáš chytré všechny, kteří neparkují na Vinohradech přemluvil aby vyjeli později s ním z Jižního města.

Vkt.

Abych řekl pravdu, tak nic není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadalo a proto mě před samotným výjezdem čekal malý maraton na trase Čestlice - Opatov - Muzeum - Vinohrady - Muzeum - Opatov - Písnice - Čestlice - Říčany. I tak to stálo za to, aspoň jsem se při pátku nenudil. Nejhorší na tom, bylo to, že na sbalení všech věcí jsem měl cca 15 minut a i z toho důvodu jsem nestihnul dofoukat na potřebný tlak a tak jsem po celý víkend jezdil nahuštěně jen podle možnosti ruční hustilky.

Plí.

První změna byla Tatranka. Volala, že nepojede, protože ji něco chytlo. Přesto se ale ukázala, protože dovekla konvici a slíbené citrony. Tato nepřijemnost ale přinesla další malou změnu, Tatranka mi nabídla, jestli nechci jet na Její Kostce. Pomohla mi s přípravou a balením bágů. Ozval se Mario, že už je tu, ale zůstal čekat dole. Chudák strávil na dlažbě asi 20 minut. Tak dlouho trvalo než jsme vylezli z baráku. To zase není tak strašné... na naše poměry.

Vkt.

JE!!! A už mě s tím nezlobte!!!

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	58	0	0	14

Dig nás vedl přes Malešice, Štěrboholy a Dubeček, cestou se navíc krásně setmělo a ještě víc ochladilo. Za Dubečkem u výzkumného ústavu mě Dig překvapil, protože jsme zahnuli ne doprava na Uhříněves, ale doleva, do neznáma. Prý jedeme do Babic na sraz. Tak jsme jeli, i když jsem vůbec nevěděl kde jsem a jak jsme daleko. Až když jsme podjížděli vedení 400 kV, na krásných stožárech „kočka“, jsem se trochu chytil. Tohle vedení vede na okraji Říčan, takže budeme asi někde nad nimi.

**V Babicích jsme byli první, takže jsme zastavili na návsi a zavolali druhé skupině kde jsou.
Vkt.**

Já v mezičase vytáhla jízdní polštářek a uvelebila se na lavičce před místní vodní plochou ozářenou měsícem a poluličným osvětlením ☺. Hnk.

Byli od nás jen kousek. Což se po chvilce potvrdilo, protože to netrvalo snad ani pět minut a už jsme viděli bláznů na kolech.

Tomáš, Michal, Plašan se svým objevem, sympatickou Jankou a Dominik. Cvoci na kolech. Tomáš se převléknul, Dig namontoval Michalovi nové zadní světlo a mohli jsme pokračovat dál.

Jenže po hlavní silnici.

Vkt.

Ano po hlavní! Tak rozhodl navigátor Tomáš. Podle původní trasy jsme měli jet přes Doubek a hlavní jen přejet ve Vyžlovce a pak zbytek cesty padat z kopce a vyšlápnout jen závěrečný stoupák. Takhle jsme na vzdálenosti ušetřili 2 km a vyjeli na hlavní Černokosteleckou s nekompaktní skupinou. Je to první výprava po zimě a my nejsme sladění. Navíc s námi jedou 3 účastníci, kteří o našem stylu jízdy nemají ani tušení. Takže na hlavní vjíždí desetičlenná skupina od jejichž členů lze očekávat cokoliv, jen ne plynulou jízdu a klidnou přejezdovou formaci.

Dig.

Naštěstí jen asi kilometr a naštěstí nebyl moc velký provoz. V Louňovicích jsme z hlavní sjeli a do Jevan se dostali lesem. Dig jel se mnou vzadu, což bylo divné. Že by mu něco bylo? Fakt mu to vůbec nešlo a ještě k tomu zřejmě neměl štávu v bateriích, takže jsem mu svítil na cestu.

Vkt.

Jak jsem předeslal v úvodu, díky katastrofálnímu nedostatku času a obrovskému tlaku při přípravách kol na výjezd se stalo, že jsem si sice vyměnil akumulátory, ale už jsem se nevešel na nabíječ a tedy jsem vyjel s vědomím, že proud mám jen udržovací, tak jak se akumulátory prodávají. Musím tedy šetřit. Proto většinu cesty jedu jen s výstrahou a celou cestu se zapnutým generátorem. A že jedu pomalu? Ano jedu. Od nájezdu na hlavní mám pocit, že mi někdo za kolo připřáhl kovadlinu. Nějak to nejede. Asi dietní chyba, čímž mi dochází energie. Ale že by tak najednou?

Dig.

Projeli jsme Jevany, na jejich konci se ale najednou Dig záhadně zdržel. Počkal jsem na něj, ale ostatní jeli dál. Napadlo mě, že jsem měl na ně houknout, od toho sirénu také máme, ale ani nevím proč jsem to neudělal. Dig se po chvilce objevil a hned se ptal kam ostatní jeli.

Vkt.

Ano, opět nekompaktnost skupiny. Může za to ještě technické vybavení. Tomáš, Michal, Janka a Dominik nemají zrcátka a kromě toho je nezajímá co se děje za nimi a už vůbec je nenapadá tu a tam přepočítat světýlka za sebou. A tak nám všichni radostně zmizeli ve tmě. Ano, zastavil jsem. Už opravdu nemůžu. Svaly na nohách nepracují a motá se mi hlava. Sakra co se to děje!!! Že by přecijen vítězil neduh, který mě přepadl již ve čtvrtek? Tak to teda NE! Po rozjezdu vidím kousek vpředu koncové světlo doprovázené blikáním výstrahy. Tedy na mě někdo čeká. Někdo ze základní skupiny, někdo, kdo ví a kdo je spolehlivý a nesobecký. Podle charakteru blikání je to Kostka. A na Kostce jede Viktor. Dojel jsem k němu. Kam jeli ostatní?

Dig.

My jsme čekající skupinku vytvořili (Plašan, Janka, Michal, já a možná ještě někdo), někde v lese, ve tmě, kámo v ranci, a po chvíli jsme se pokusili o spojení. Sami samotníci, jedna část ředesi vpředu tušený Viktor a Dig ředesi vzadu. Mám dojem, že jsme se spojili s Viktorem nebo s Tomášem a dozvěděli jsme se, že máme počkat v nejbližší vesnici, což byl Hradec. A že byla fakt kosa, tak jsme už na zbytek nečekali a došli mrznout do té vesnice. Teda i když jsem navigátor (ně téhle výpravy), tady si dneska už nejsem istá, ředeže jsme to vůbec mrzli. Takže pokud jsem to umístila blbě, omlouvám se, ale nebojte, normálně se mnou nezabloudíte ☺.

Hor.

Taky jsem si říkal, co se to děje, že mi to nejede a přestože jsem do pedálů šlapal jako smyslu zbavený, tak jsem se stačil držet u Jany s Hankou.

Plš.

„Doleva“ říkal jsem. Digovi se to nezdálo, ale jel tam. Vpředu nikdo nebyl, ale bylo to z kopce, tak se dalo předpokládat, že jsou někde daleko. V úplné tmě jsme se dostali až na jednu křižovatku, kde jsme nevěděli kam. Problém byl v tom, že jsme vlastně ani nevěděli, kde to ubytování je...

Vkt.

Nebyli jste jediní. Ani my ostatní mimo Tomáše nevěděli kam vlastně jedeme... Já jen doufala, že to nebude slibovaných 50 km. Přece jen první výprava po zimě. Přes den sice jarní počasí ale večer a v noci teploty padající k nule. O kilometrůž jsem se nebála sama. I když nás Tomáš uklidňoval, že to bude kratší, protože vzal nocleh blíž k Praze, vím už z dřívějších let, že se mu v tomto směru nedá ani trochu věřit.

Hnk.

Zkoušel jsem volat Plašanovi a Tomášovi a oba mi postupně říkali kam jet. Tlumočil jsem to Digovi, ale ten říkal že to je blbost, že jsme na špatné cestě. Sice se mi to nezdálo, tady jsme přeci už jeli, ale snad to zná lépe. Takže jsme jeli doprava. Do kopce.

Vkt.

Mezitím skupinka vpředu zvolna zpomalovala. Už jsme si říkali s Janou a Jankou kdy bude konec tohoto závodu. Chviléma mi cesta připomínala závodní počítačovou hru kde se člověk orientuje jen podle světylek před sebou a vedle sebe a snaží se udržet svůj stroj na silnici. Tempo bylo vražedné a navíc způsob jízdy kluků jedoucích na lchko a nastavení vražedné rychlosti přesunu bylo neomluvitelné. Když jsme je jako druhá pomalejší část skupinky dojížděli a přibržďovali tak pak vždy vyrazili znovu jak ze startovních bloků. Po zvolnění padl pokyn od Tomáše ať pokračují na začátek vesnice Hradec kde dostali úkol počkat a Tomáš telefonicky navigoval Viktora kam mají na křižovatce uhnout aby nás dojeli, že na ně počkáme. Takže jsme s Tomem společně promrzávali na lesní cestě až jsem se rozhodla, že jim pojedeme ke křižovatce pomalu naproti jinak nás tady najdou jako zmrzlíky. Pomalá jízda se postupně měnila v rychlejší a rychlejší jak jsme se snažili zahrát. Po příjezdu na inkriminovanou křižovatku nastal šok, kluci nikde. Tomáš znovu nahodil mobilní spojení a po poradě s mapou a aktuální polohou kluků rozhodl, že jediná správná cesta pro ně je zpět. A zase jsme mrzli čekali. V mezičase jsme poslali náš předvoj do penzionu ať obhlédne situaci pak se Tomáš přiblížil do své nové goretexové (a velmi slušivé) bundy a já konečně vyměnila jízdní cyklistické rukavice za pletené. Potom se objevila světylka a blikací cirkus našich „ztracených hochů“. Společně jsme vyrazili dobyt penzion U dvou studní a tam padnout za vlast...

Hnk.

Po chvíli se ukázala světla, Dig mi na můj dotaz oznámil, že to jsou Černé Voděrady. Tam jsem se znovu spojil s Tomášem a ten nás navedl na správnou cestu. Tedy jak jsem tušil zpátky.

Vkt.

Ano, pravdu měl Viktor. K odbočení doprava mě vedla Tomášova zmínka o Kostelních Strímelicích. Buď je to cíl, nebo se tam tudy má projíždět. Přímoou cestu k nim znám právě přes Černé Voděrady. Cesta k nim je do kopce. Ne nijak mimořádného, ale vzhledem ke svému současnému stavu ho jdu pěšky. A pomalu. U cedule, po nekonečné době vlečení kola, si dávám pro vzpružení dvě tatranky. Pak jsem požádal Viktora o spojení se skupinou a její zastavení. Víc jsem nebyl schopen vymyslet. Po telefonátu se otáčíme a z toho kopce jedeme zpět.

Dig.

Dál už to šlo. Sjeli jsme dolů a tam už na nás čekal Tomáš a Hanka a vedli nás údolím do Hradce. Jeli jsme po rovině a z mírných kopečků. Jen byla strašná zima. Podle Digova palubního teploměru je 1,2°C. Naštěstí +. Proto jsem byl snad poprvé vděčný za kopec za Hradcem, protože jsem měl možnost se trochu zahrát, čehož jsem také využil.

Vkt.

Zima byla, hlavně na prstíky a tak jsme po telefonické domluvě jeli do penzionu sami. Přiznám se, že když jsem ten závěrečný kopec vystoupal a ocitnul se přede dveřmi, tak jsem byl docela rád. Plš.

Kopec to byl pořádný, takže na jeho konci, už v obci Kostelní Strímelice, jsem byl rád, že tam bylo naše ubytování, penzion U dvou studní.

Vkt.

I ta cesta po rovině mě vyčerpávala. Obě tatranky jsem „spálil“ ještě dříve, než jsme přijeli do Hradce. A kopec za ním byl pro mě nezvládnutelný. Použil jsem převod 1-1 ale stejně to nešlo. Ve chvíli totální beznaděje jsem velmi pomalu opustil zatáčku a ve vzdálenosti asi 5 km (tak mi to připadalo, ve skutečnosti šlo o 100 m) svítil do tmy vývěsní štít hospody. V tom okamžiku se mi vybavil text písně... jen sto yardů mu zbývá k Mary Ann... než jsem si písničku pětkrát přezpíval, byl jsem u dveří.

Dig.

Kola jsme zaparkovali v sále s kulečnickovými stoly, šli se převléci a hurá na pivo. A čaj.

Vkt.

Ří různovku ☺ (pro neznalce grog z griotky, nádherné to zahřívadlo do těchto venkovních, pro cyklisty-letňáky ne zrovna nejpříjemnějších teplot). Jnk.

Já ne. Byl jsem tak hotovej, že jsem dopadl na lavici u stolu a teprve napodruhé dokázal vrchnímu srozumitelně říci, že bych moc chtěl grog. Teda takhle zničeněj jsem nebyl ani po přejezdu „dvojkopce“ v Alpách na loňské Expedici. Co se to jenom stalo? Nemám na to se tím zabývat a tak se aspoň chvilčkami zapojuju do hovoru kolem mě.

Dig.

Právda, vypadals tak nějak přepadle, ani nemluvil, jen dýchal ☺. Ale bylo tam příjemno a bylo tam hlavně teplo, podávaly se roztočivé nové alkoholické nápoje takže nakonec i večer se stal příjemným zakončením pátečního dne.

Hor.

Povídali jsme si až do 1:30 a šli spát.

Vkt.

My, co jsme byli víc zničení než Viktor, šli spát dříve ☺. Pro tuto výpravu jsme byli s Janou Horou na trojlůžáku. Ten byl vymyšlen jako dvoulůžák s fungujícím topením a minisamotka s jednou postelí a studeným odchovem. Součástí pokoje byla koupelna se sprchovacím koutem a záchod. Za 200,- CZK za noc celkem slušné.

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kostelní Střímelice	42	109	50,6	14,4	14-1

Ráno 17.3 sobota

Probudil jsem se sám, bez cizího přičinění, ale hlavně v naprosté tělesné pohodě. Nic mě nebolí, tělo funguje, žádný namožený sval... Že by se mi včerejšek jen zdál? Pak to byl ale odporný sen! Hanka na vedlejší posteli i Jana v pokojíku vele patřičnou k našemu, ještě spějí. A tak si volně nechávám plynout myšlenky a nezabývám se ani prací, ani ničím jiným nepříjemným a je mi fajn. Pak se mi myšlenky ustálily na problému včerejška a nějak mi nešlo z hlavy co se to se mnou stalo. Nastupující chorobu můžu vyloučit. Kdyby tomu tak bylo, byl bych teď úplně zničený. Celková únava z posledních dvou měsíců? Ano, mohlo by být. Ale na to je mi teď moc dobře. Porucha na kole? No jo, ale co by se muselo stát abych si toho nevšimnul a takhle mě to vyřídilo? Nějak na to nemůžu přijít. A nebo součet všeho jmenovaného? Nevím. Každopádně jsem se moc pěkně zapsal u obou nováčků!

Dig.

Probudili jsme se po osmé hodině a začaly přípravy na snídani. A na grog, takže záhy u nás zaklepal Tomáš s láhví rumu. To jsme už od Jany měli půjčenou varnou konvici, takže se výroba přesunula k nám.

Později jsme se všichni převexlovali do manželské ložnice Diga a Hanky, kde jsme snídali, povídali si, dělali blbiny a čekali na příjezd Oldy, který si přiveze zadek a kolo autem.

Chvilí před jeho příjezdem jsme se už začali balit a oblékat na cestu, vyjet to už chtělo.

V hale u kol nás ale čekalo překvapení. Snídaně. Původně měl Tomáš zajistit jen „holý“ nocleh a nejspíš obsluze neřekl dost důrazně, že ji nechcem. Teď ležela v celé své kráse na stole. Co vůčil? Vkt.

Náhodou, mě to vůbec nevadilo. Obě snídaně byly výborné a moc jsem si pochutnal. Akorát chudák ten, kdo je chystal, protože jsem zaslechl, že vstával kvůli nám v 6 hodin. Plk.

No muselo se to sníst. Takže jsme místo do sedel kol zasedli na židle a snídali. Podruhé. Mezitím dorazil Olda a Michal si ještě dopumpoval zadní kolo. Vkt.

A my jsme si dopumpovaly žaludky k prasknutí. Kdybychom věděli, že nás pák med čeká (musne) ropec nahoru... ale jelikož někdo nahore ani cestou nevrhl tak máme všichni buď dobrý trávení anebo sloví žaludky. Hor.

Já se velmi dobře najedla už na pokoji makovničkovou bábovkou a teď tady ještě čeká plný talířek dalšího jídla. Nu, což oběd bude v nedohlednu tak jsem do sebe dokázala natlačit ještě dva výborné rohlíčky se sýrem. Uff, už abychom jeli...

Hnk.

Nějak mi to pořád nedalo spát a tak jsem mezi přípravami na cestu a druhou snídaní neodolal zvědavosti a provedl zběžnou prohlídku svého železného miláčka. A do p.... Prahy je cesta dlouhá... Mám to. Celý včerejší problém je porucha na přední brzdě. A už taky vím, kde se to stalo. Při včerejším nájezdu na hlaví. Šlo o to, že Hells elektrovýzbroj mám já, Viktor, Jana a Hanka. Tomáš si ji nechal odstrojit, Dominik ji nachce a ostatní ji zatím nemají. Její součástí je brzdové světlo. A jak jsem přijeli na křižovatku a nikdo ve tmě vlastně neviděl jak ostatní manévrují, došlo k tomu, že jsem z důvodu rychlého dobrždění promáčkl páku až na doraz. A teď vidím, že zadní část brzdy se vysmekla z úchytu a přestala odťahovat. Na jednu stranu mě to rozčiluje, ale na stranu ruhou jsem rád, že to nebylo mnou, ale technikou...

Dig.

I u mě se ukázalo, že jde o technickou závadu. Mám rozcentrované zadní kolo čímž mi trvale brzdí zadní špalky o ráfek kola.

Plk.

Na vyjeli jsme. Bylo asi 12h. Na konci vesnice, na vrcholu kopce, musel Michal za Digovy asistence nakonec duši zadního kola vyměnit, protože mu pořád unikal vzduch. Zdržení to ale bylo jen krátké a navíc vlastně nebylo kam pospíchat.

Vkt.

Stalo se ještě něco. Něco, co v taktice vztahů žena – muž nemá obdoby. Plašanova slečna se jmenuje Jana. To je v pořádku. Jméno je to pěkné, jeho nositelka sympatická, Plašan je v originále Jan, a Jan a Jana zní dobře. Jenomže v tlupě už jednu Janu máme. A nastala potíž při rozlišování. A tak někdo během zastávky a opravy Michalova kola Plašanovu Janu oslovil Plašanka. Plašan vyletěl, jako kdyby mu někdo dupnul na kuří oko. A velmi hlasitě se nechal slyšet, že si nepřeje, aby volací znak Jany jakkoliv připomínal jeho jméno či přezdívku. Myšlenka je to správná. Protože v případě rozchodu by pak byly trvalé potíže. ALE!! Takovéhle věci se řeší 1. diskrétně, 2. ne před postíženou partnerkou a 3. s humorem! Dovedeš si, Plašane představit jak v tom okamžiku Jance bylo? To muselo být jak rána kladivem!!! Dig.

U mě dobrý, tohle si zase nějak moc neberu, navíc jsme si to pak v klidu s Plašanem vysvětlili. Jnk.

Pokoušel jsem se to vysvětlit už na místě, ale vidím, že asi zbytečně a proto k tomu jenom dodám, že nemám rád, když se lidi škatulkují podle někoho jiného. Pro mě je však důležité, že jsem si to s Jankou následně vysvětlil. Pokud máte ještě nějaké další dotazy, tak se obraťte na mou liskovou mluvčí – Janku. ☺ Plš.

Víš, Plašane, ty jsi rovný a přímý, a když něco řekneš, tak to tak je. Jenomže před ženami, dívkami, slečnami i holčičkami se musíš mít při, byť slovním, vyjádření, napozoru a nesmíš zapomínat, že fungují jinak než my, i když tě zrovna milují...

No nic. Popojedem. Oprava je hotova, vydáváme se na cestu. Dig.

Naším cílem byly Voděradské bučiny. Přes Ondřejov se známou hvězdárnou do které se asi jen tak nepodíváme, jsme jeli po silnici až do Svojetic, kde jsme odbočili doprava do lesa a hurá do Louňovic. Ne těch pod Blaníkem, to bychom museli jet trochu déle... Opustil nás Mário, který se potřeboval vrátit domů.

Projeli jsme okolo Plašanova mateřského fotbalového klubu Slavia Louňovice a zajeli do lesa. Hurá. Vkt.

Omyl. Můj mateřský klub je v Čestlicích. V Louňovicích však hrajeme a aktuálně jsou před námi v tabulce o dva body. Plš.

Po lesní cestě uprostřed chráněných bučin jsme potkávali pěší turisty, ale všem jsme ujeli. Naštěstí. Vid' Digu. Vkt.

Ale no jo furt. Jo, bylo by trapný, kdyby nás pěšáci přebíhali... Ale je to tu krásný. Určitě sem pojedeme cíleně, až bude teplo a zeleno. Dig.

Možná, kdybys ještě trochu přibrzdil ☺. Jnk.

Z lesa jsme vyjeli u nějakého rybníka, a to právě když na nás spadlo pár kapek, naštěstí jen osamocených. A rozhodlo se že půjdeme na oběd. Jenže kam?

Jana nám doporučovala nějakou hospodu ve Struhařově. Honem tam. Nejdřív z kopce a potom zase do lesa. Cesta lesem byla hezká a nebyť naši zastávky na svačinu při které nebyl Tomáš jedoucí vpředu, a nebyť několika bláznů, kteří v lese na kamenech poskakovali na svých BMX kolech, tak by se ani nic nedělo. Jeli jsme zvolna, povídali si a užívali jízdy uprostřed lesů bez stresu.

No jo, mne tam přepadl můj tradiční energetický deficit a musela jsem do sebe honem něco natlačit. Takže příznávcím, do řopy jsem nevydržela. Ale mám takovej dojem, že se to hodilo i ostatním, co tam se mnou zastavil ☺.
Hor.

Vyjeli jsme v té vesnici a po několika bezradných minutách a jednom či dvěma dotazech zjistili kdeže kýžená hospoda je. Jenže ouha. Není sezóna, takže nevaří. Co teď? Poradili nám, že za lesem je ve Svojeticích jiná hospoda.

Pravda, po terénní a bahnitě lesní vložce jsme hospodu skutečně našli, ale...
Vkt.

Ta naše soukromá terénní vložka nemusela být. Jenže jsme ztratili kontakt se skupinou a pak Vkt rozhodl, že odbočka vpravo je ta správná. Když se po několika metrech začala cestička ztrácet bylo jasné, že to není hlavní cesta k opuštění lesa. Pořád se ale dalo jet i když to bylo skutečně velmi dobrodružné. Nakonec jsme vyjeli na správnou cestu a dokonce tím předhonili i část skupinky, která na nás čekala kdy se objevíme na cestě. Všechno všude jsme si tímto způsobem zajeli asi 300m.

Hnk.

Bohužel hospoda byla lokálem moc malá a nás deset by ji naplnilo ještě na týden dopředu. Takže naše hledání pokračovalo.

O kus dál jsme sice našli další hospodu, ale ani v ní se nevařilo. Jako poslední záchrana našich vyhladovělých žaludků byl nakonec zvolen Mukařov, malé nevýznamné sídlo na hlavní silnici. Cesta tam sice nebyla z nejkratších, zato však byla okoreněna silným větrem.

Hospoda byla hned u silnice, jen jsme přejeli křižovatku. Uvnitř to bylo celkem hezké, obsluha ale trochu zpomalená. Zatím.

Nejdřív nás trochu překvapilo, že po nás chtěl obsluhující kluk místo názvů jídel jen jejich čísla, jako u Čičanů. No dobře. Já jsem si tedy objednal jídlo 151 s přílohou 345. Vynikající výběr, že? Jídlo bylo dobré. Ještě aby ne, když jsme na něj čekali o něco déle než je obvyklé...

Ale zato placení - tam se obsluhující slečna vyznamenala. Na naši výzvu o placení nám totiž na stůl položila účet na 1745 se slovy abychom si to nějak rozpočítali. Šok. Po prvním překvapení se notně nasupený Tomáš zvedl a šel k pokladně říct, ať to hezky rozúčtují jednotlivě.

Holčína s mírně otráveným obličejem, až xichtem, po chvíli skutečně přišla. Chvilí šlo všechno

hladce, dokud ta osoba neodešla po krátkém „Moment“.

Vypadalo to, že nemá drobné a jde si pro ně do kasy. Jenže chyba lávky. Šla si klidně k vedlejšímu stolu nechat platit nějaké svoje známé. To překvapilo i mě. Něco takového určitě nepatří do restaurátorské etiky a snad ani do slušného chování. Nevěděli jsme ale co dělat, tak jsme tím byli šokováni.

Divčína se po chvíli vrátila a klidně nás nechala platit dál. Kromě toho, že jsme jí nedali, snad z výjimkou Jany, ani korunu spropitného, jsem jí nakonec připravil malé překvapení. To když jsem jí řekl, že jsem měl 151 a 345. Podívala se na mě s totálně překvapeným a zmateným výrazem ve tváři, bylo vidět, že vůbec netuší co to je. Hned jsem jí to ale řekl lidsky. Vkt.

Škoda, že se to placení tak zvrtilo. Inak se mi tam totiž fajt libilo a jídlo chutnalo. Tím jedincím se však zapsal černým písmem a roznášim teď o nich zápomou reklamou. Ma, co si nadrobil. Hor.

Venku jsme si rozebrali kola, každý si vzal to své, snad jen s mojí výjimkou, protože já jsem si osedlal kolo Tatranky a jeli jsme zvolna zpět na naše nocležiště.

Přes Svojetice a les jsme se dostali zase do Jevan, po cestě na kterou jsme podle Diga měli předešlého večera odbočit. Což byla kravina.

Čekal nás zase ten sjezd, tentokrát ale za světla, spíš šera, než jsme se dostali do Hradce, tak byla už zase tma. Vkt.

Tam bylo poslední čekání na opozdilce mezi které vždy patřím i já. Ted jsem se ale dostala na předposlední místo a na konci zůstával Olda. Bylo velmi pěkné když po příjezdu na otázku zda jsme komplet se ptal jestli jsem tu já. Byl překvapen, že aniž by to zaregistroval dojel poslední.

Abych Oldovi nějak nepošramotila sebevědomí řekla jsem si, že zůstanu na svém běžném posledním místě. To mi vydrželo až do půlky táhlého ale drsného stoupání za Hradcem. Tam jsem se opět posunula na předposlední pozici. Tomáš se ale vrátil k Oldovi a dodával mu elán. Snad tím Olda moc netrpěl... Hnk.

Za Hradcem jsme si zopakovali výšlap do kopce, dnes jsem z toho kopce neměl takovou radost jako včera. Ale zvládli jsme to a už byli zpět v ubytovně. Tolik první den.

Vlastně ještě ne. Po převlečení jsme šli na pivo a dali si i něco malého na zub. Jenže to „něco malého“ se ne naší vinnou změnilo na obrovskou porci šunkofleků na velkém talíři, na pizzu, kterou jsem s vypětím sil snědl snad jen já a na smažák s bramborem, který neměl šanci dojst Vkt.

Jo a cena vskutku lidová, šunkofleký 43 Kč. A výborné, mňam. Jnk.

S tímto mám spojený obrázek, který bud mít snad do smrti před očima: obrázek různé kuchářky, kterážto dohlíží na úplně do jedni dodaných jídel pod pozmůžkou „naplácání přes díru“. Ale jak již zmínil Viktor, porce byly tak obrovské, že prostě do list nešly. A tělesné tresty se nakonec nekonalý – hmm, škoda, možná to být docela zajímavé ☺ Hor.

Následovalo překvapení. Viktor má zítra narozeniny. A tak byl za mých neskutečných keců obdarován. A sám nakonec musel být rád... Dig.

Potom co jsme se rozešli ještě Jana zaskočila ke mně a Michalovi, takže jsme šli díky neustálému povídání a popíjení medoviny spát až v půl třetí...

A byla dobrá, že jo? No jo, já měla nějakou kecavou a nechtělo se mi spát. A vy dva jste byli taky ještě docela čilí, tak jsem vzala úplatek a pěkně jsme ho společně zmařili.

Hor.

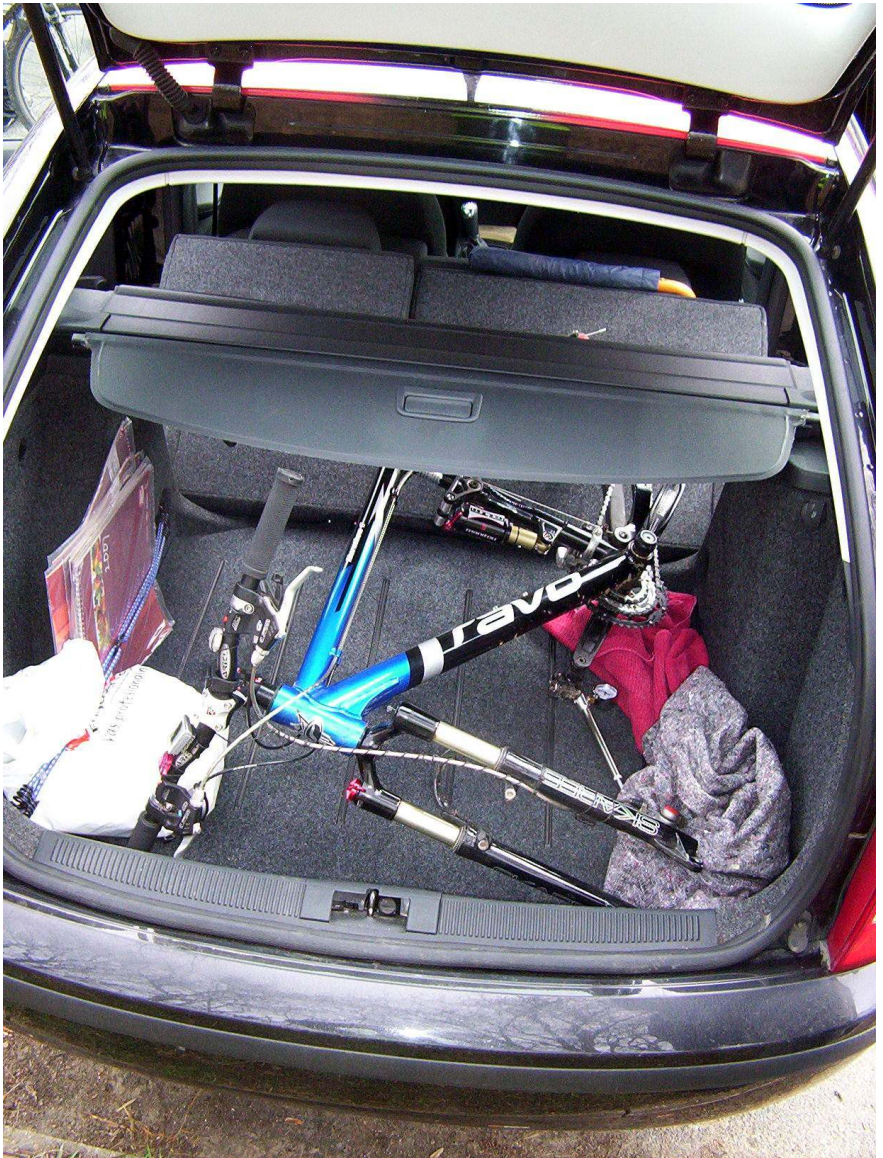
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kostelní Střímelice	46	160	50,5	15,5	13-7

Ráno 18.3. neděle

Nedělní ráno začalo nečekaně. Probudil jsem se. To není tak neobvyklé. Ale čas... Tuším že okolo osmé hodiny. Chtěl jsem psát zprávu, ale bez čoček jsem pořádně neviděl na display, tak jsem toho nechal. Postupně se probouzeli i ostatní, takže se u nás zase objevil Tomáš s rumem a citrony. Já jsem šel zase na návštěvu k D&H a ještě se nasnídal. Na dnešek Tomáš důrazně hospodskou snídani zrušil, takže bylo jasné, že musíme využít vlastních zásob.

Přípravy na odjezd byly rychlé. Na ulici jsme se ocitli bez velkého zdržování. Ještě jsme pozorovali Oldu, jak si svoje rozebrané terénní Ravo ope do auta.

Rozloučili jsme se s ním a vyjeli. Z kopce. Dig s Tomášem totiž zřejmě usoudili, že máme času dost a že můžeme trasu mírně natáhnout. Takže z kopce zpátky do Hradce na Strříbrnou skalici. Nutno podotknout, že se kopec jel lépe a rychleji dolů než nahoru.

Cestu do Skalice a k Marjánce není třeba nějak sáhodlouze popisovat, tu už známe. Sice ne tolik v tomhle směru, ale známe. Já jsem jel spolu s Hankou poslední, ta si tentokrát vychutnávala krásy krajiny nejen při cestě do kopce, ale i po rovině. Vkt.

Celou výpravu jsem se potýkala s nedostatečnou zásobou kyslíku při jízdě. Prostě jsem to nedokázala udechat. Přišlo mi, že mám v plicích stále nějakou vzduchovou bublinu a objem plic tím zmenšen minimálně na polovinu. Při krátkých zastávkách jsem nebyla schopna ani sníst sušenku, jen jsem dejchala jak sentinel...

Hnk.

Podél toku Sázavy jsme poloterénem dojeli až do Chocerad, kde jsme zase porušili pravidla silničního provozu průjezdem zákazu vjezdu. Nebylo to poprvé. Jestlipak víte kde je?

Na chvostu výpravy mě to sice občas už trochu štvalo, ale zase jsme s Hankou měli klid. U ubytovny v Poddubí, ve které jsme byli ubytováni na podzim, jsme se nijak nezastavovali a hned se vrhli do terénu.

Vkt.

Taky jsem se odpoutal od hlavní skupiny, protože jsem chtěl být na chvíli sám a užít si trochu té probouzející se přírody kolem nás.

Plj.

Jeli jsme rychle až k lávce přes potok, za ní jsme udělali krátkou zastávku. Čekal nás výšlap do kopce, tak bylo třeba se posilnit. Senohrab jsme dosáhli bez potíží, jen Hanka reptala, že na jejich okraji na ní ostatní nepočkali a jeli dál jen co dorazila ona.

Vkt.

To jsem opravdu nepochopila, když už ostatní čekají pár minut tak dvě minuty navíc by snad nikoho nezabilo. Jedna minuta na dodýchání a minutu na napítí. Takhle jsem měla od rána jen stíhací jízdu za hlavním pelotonem. ☹

Hnk.

Nahoru k nádraží jsme nejeli jako minule strmou zkratkou, ale daleko příjemnější cestou po silnici. Jelo se sice pořád do kopce, ale nebyla to kupodivu moc velká překážka. Asi trénink.

Na vrcholu kopce, za mostem přes D1 ...

Vkt.

*Tak stop! Kolikrát ti Viktoro budu muset ještě říkat, že tohle není D1 ale její jižní
přivaděč?!*

Dig.

Jinak silnice první třídy č. 3.

Plš.

...jsme se znovu posilnili. Energii jsme museli doplnit, protože nás čekal energeticky náročný sjezd do Mirošovic... Tam jsem dojel jako první, Michal, ještě jeden, mě ale musel vzít prvenství u sjezdu. Ach jo.

Všichni nás vzápětí dojeli a spolu jsme pokračovali na malý grogový dýchánek konaný na druhém konci Mirošovic. Potom se jelo už jen do Velkých Popovic na oběd. Chvilku jsme s Plašanem jeli první a hned jsem ho naštvál. Ve škarpě totiž bylo několik jablek. Když jsem Plašanovi řekl, že by si z nich mohl udělat štrúdl, tak jsem mu udělal chutě.

Vkt.

To tedy jsi mi je udělal a proto jsem si ho o týden později upekl a snědl. Mňam, byl moc dobrý.

Plš.

Dojeli jsme do Popovic k restauraci, ve které jsme obědvali na podzim, tentokrát jsme ale šli dovnitř. Objednali jsme si, já jen chuťovku v podobě pikantních kuřecích křidélek. Teda čekal jsem, že toho nebude moc, ale těch pět malých křidélek mě skutečně překvapilo, bylo to na mě i vidět.

Janka mě ale částečně zachránila, protože mi dala dojist svou porci jídla. Zato Hanka se vyznamenala. Snědla všechno!

Vkt.

Pravda trvalo mi to nejdéle, ale to bylo způsobeno vzduchovou bublinou a nedostatkem kyslíku v těle. Místo jídla jsem tělo plnila kyslíkem a jen v mezičase tam vždy propašovala kousky masa nebo hranolky. Vkt který seděl od nás s Digem

celkem daleko a svá křídýlka, i když si s nimi velmi hrál, měl už pozřena, vrhal našim směrem lačné a hladové pohledy. Vzbudil tím u všech veselí. Jaké pak ale bylo jeho zklamání když se postupně po velmi malých soustech do mě všechno vešlo. ☺

Hnk.

Z restaurace jsme odjžděli v nejvyšší čas, protože se k ní zrovna blížila banda fanoušků, kteří podle kraválu neoplyvali zrovna vysokou inteligencí.

Vkt.

Zároveň se mi Tomáš s Digem snažili nabalukovat že na Vinohrady je to tak 20 km maximálně. To jsem jim ale nevěřila, protože z Popovic nejezdu prvně a věděla jsem, že máme před sebou ještě minimálně 30 km jízdy. A měla jsem pravdu !!!

Hnk.

Na křižovatce nad Popovicemi jsme se rozloučili s Michalem, který jel dál po hlavní někam do té své... dědiny.

My jsme zahruli doprava na Petříkov a bez velkých problémů se přes Modletice a Dobřejovice dostali až do Čestlic. Tam se část lidí, včetně mé osoby a Tatracina kola, rozloučila z druhou skupinkou čítající Diga, Hanku a Janu.

Vkt.

To bylo pro mě překvapení, protože jsem se těšila k Plašanovi na služebnu kde by nás nechal v případě vhodných podmínek fouknout do balónku a zmčřit hladinu alkoholu. Chtěla jsem si to zkusit jaké to je. Díky rozpojení skupiny ale k ničemu nedošlo ☺.

Hnk.

Oni pokračovali až na Vinohrady, my jihoměstští jsme jeli na jih města. Plašan s Jankou se od nás navíc odtrhli kousek za Průhonicemi na nějakou polní cestu. To se už povážlivě zvedal vítr a začalo padat nějaké svinstvo z mraků. Naštěstí jsme to ale měli kousek domů...

Vkt.

... a ta polní cesta nás dovedla do Rozkoše a pak přes Kunratice do Písnice. Navíc vítr a déšť mě provázal i při zpáteční cestě do Řičan, takže když jsem se okolo dvacáté hodiny vrátil domů, tak jsem toho měl taky docela dost.

Plš.

Zato my jsme si to užívali. Východní návratová trasa má několik mínusů. Obsahuje dva kopce – ve Štěrbobolých směrem k Průmyslové a Malešický kopec. Při návratu oba nahoru. To samo o sobě bývá závěrečný bombónek. Kromě toho je krajina kolem Prahy otevřená a tedy příznivě nakloněná vanoucím větrům. A to nejen našim... Jak předeslal Viktor, vítr se zvedl. My jej máme z velké části z 50ti minut. A navíc jeho nárazy kolem 40ti km/h s námi pěkně mávají. Při průjezdu kolem Malešické teplárny mě dokonce sfouknul ze silnice.

Dig.

Tento čerstvý, nárazový vítr mi připomněl zážitky z Expedice v Itálii kde jsme si silný vítr několikrát pěkně užili. Většinou ale nebyl takhle nárazový a hlavně nebyla taková zima jako teď. Navíc se začínalo schylovat k dešti a já čekala zda nás

to chytí nebo ne. Pokud by nás děšť chytil mohla jsem otestovat míru nepromokavosti své nové bundy.

Hnk.

A tak jsme si ten návrat opravdu užili. Dojeli jsme v 18 hodin. A můžu říct, že takhle, pro mě náročnou výpravu už dlouho nepamatuju.

Dig.

Tak, tak, vítr mi občas připomněl naši Expedici, kdy to se mnou mávalo za strany na stranu jako s papírem. Tady u Prahy se mi to však ještě nestalo, tak mne to docela překvapilo. A v předpovědi o nárazovém větru síly víchřice taky nic neřekli. Nakonec jsme se tím prokousali až na Vinohrady a tam jsme pak upadli do objíváku. Já posbírala poslední síly a dověkla se pak ještě k sobě do Michle. To byl zase bláznivý víkend.

Hor.

Asi byla pro Tebe Digu opravdu velmi náročná, když jsem Tě dokázala předhlonit a ulopit z ledničky skvěle vychlazené SALKO. Nebo jsi možná jen věděl, že nejsem schopna jej vyžmáknout na posezení jako TY a tak jsi neměl strach, že by na Tebe salková energie nevyšla.

Hnk.

Hmm, za A je správně....

A tímto slavnostně prohlašuji cesty pro letošní rok za otevřené.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	63	227	67,7	15,6	14-10

Celková technická data:

Účast

Jedenáct otvíráků...: Dig, Viktor, Hanka, Janka, Olda, Tomáš, Jana, Plašan, Michal R, Mario, a Dominik.

Oficiálně přiznaná
kilometráž

168 km

Příště

Velikonoce

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Ondřejov	Poddubí
Malešice	Třemblaty	Senohraby
Dubeč	Svojetice	Mirošovice
Kralovice	Mukařov	Velké Popovice
Babice	Jevany	Petříkov
Mukařov	Hradec	Modletice
Louňovice	<u>Kostelní Stráimelice</u>	Čestlice
Jevany	Stříbrná Skalice	Benice
Hradec	Na Marjance	Malešice
<u>Kostelní Stráimelice</u>	Chocerady	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plášan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Mario (Mar) Michal (Mch) Dominik (Dro), Olda (Old). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha:

Úchvatné interiéry penzionu U dvou studní...

Přípravy na odjezd...

Výměna Michalovy „černé duše“...

... do kostela vjíždějte rychlostí max 20km/h, ne na koni a hlavně nezastavovat...

... Viktor se už moc těší...

... U dvou studní...

© Hell´s Tour_{club} 2007
Dig & Hnk & Plš & Jnk
& Vkt & Hor.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz